

හැකි බව ඇයට පෙනෙයි. ඇගේ සිතේ කණහාවටත් ඇති වෙයි. පපුව මත යමක් තිබීම වගේ හැඟීමක් ඇයට දැනුණි.

"කාල නෑ.. කෑම එක එනෙමමයි... අනේ.."
ස්වේණා ගේ සිත කීවේය.

"සතෙක් සිපාවෙක්වත් බඩගින්නෙ නියන්න හොඳ නෑ පුතේ" තාත්තා මන්තරයක් වගේ කියන්නේ එනෙම ය. ගේ වටේ නියා ඇති ලෙලි තරිටු වලට තාත්තා හැමදාම උදේට බත් දමයි. ඒ සත්තු සිපාවන්ට කන්නටය.

කළයුත්තේ කුමක්දැයි සිතා ගත නොහැකිව ස්වේණා වික වෙලාවක් බලා සිටියාය. ඇකලංක වෙනුවෙන් ගෙනවිත් තිබූ ආහාර වල සුවද කාමරය පුරා පැතිරී ඇත. එය රෝගවේ සාමන්තයෙන් දෙනු ලබන කෑම වේලකට වඩා සරු එකක් බව ස්වේණාට පෙනෙයි. ලෙඩකුට දෙන කෑම වේලකට වඩා එය ළං වුයේ හෝටලයක දිවා ආහාරයකට ය.

ඇකලංක ඇස් ඇර බැලුවේ ස්වේණා මහු දෙස බලා සිටියදීම ය. දෙදෙනාගේ ඇස් මොහොතකට එකට එක් විය. ස්වේණා ඇපහසුවෙන් ඉවත බලාගන්නා ය.

"ස්වේණා එනවා මට දැනුණොවත් නැහැ.."
මහු කීවේ ය.

"ඇයි කන්නෙතෙ..?" ඇකලංක කී දේ නැසුණා සේ ස්වේණා ඇසුවා ය.

"අමතක වුණා..." මහු සිතාසෙන්නට තැත් කරමින් කීවේ ය. "...මට හිතද ගියානෙ.."

"බඩගිණි නැද්ද..?"

"උන් නම් බඩගිණියි..."
"එනෙහි කන්න කෝට්ටි පුතා යළිත් මරුවලය පෙන්වයි.. පහර කෑ ආරක්ෂක නිලධාරියාට අසාධනයයි"

"උන් තේරුණා නොද කාරණෝ?" මේවුන් ඇසුවා ය. "... අපි මීවා ගත කතා කරන්න මනෙ නැහැ දුවේ.. ලොකු ලොකුකා කරන කරගන්න දේවල් තමයි මය.. අපට තියෙන්නේ අපට දිල තියෙන රාජකාරිය කරගෙන ඉන්න එක

"මං නං හිතා හිටියෙ මං හරිම කිරීමකි කියලයි.. ඒ වුණාට මැඩම් කියන විදිහට එනෙම මටත් ලෙඩ තියෙනවා"

"කඩිය වගේ දුටුල පැනල වැඩ කලාට මයාටත් ලෙඩ තියෙනවා... මයාට තියෙන ලෙඩේ තමයි නැමෝටම මිනවට වඩා කරුණාවන්ත වීම.. අනුකම්පා කිරීම.. ඒ ලෙඩ හරිම හයානකයි ස්වේණා.. විශේෂයෙන් මේ කොළඹදී.."

"බලාගෙන යනකොට ඉන්න තැන අනුවත් ලෙඩ රෝග වල බලපෑම අඩු වැඩි වෙනවනෙ මැඩම්"

"ඒක තමයි දරුවෝ ඇත්ත .. පරිස්සම් වෙන්න මිනෙ.. කල්පනාවෙන් වැඩ කරන්න මිනෙ.. මේක කොළඹනෙ.. ගමේ වගේ නෙවෙයි.."

"ගමේ කියලත් උන් ඒ හැටි වෙනසක් නැහැ මැඩම්.. හැම තැනම එකයි.. දුවේ පරිස්සම් වෙයන් කියල අපේ තාත්ත උදේ හවා මට අවවාද දෙන්නෙ ඒකනෙ"

"කියවල ඉවර නං පත්තරේ හංගලා තියන්න.. වෙන කවුරුත් ඒක දකින්න මිනෙ නැහැ" සුනන්දා මැඩම් කියන්නේ ඇත්තය. මේවා මෙතැන වැඩ කරන වෙනත් අය දැනගන්නට සුදුසු නැති බව ස්වේණාටද වැටහෙයි. උන් ඉස්පිරිතලය පමණක් නොව කොළඹදී ගිනි තියන්නට දක්ෂය.

දිවා ආහාරයෙන් පසුව ස්වේණා කාමරයට යන විට ඇකලංක සිටියේ තද හිතදකය. ස්වේණා කාමරයේ දොර ඇසල සිට මහු දෙස බලා සිටියේ ය. දඩබ්බර තරුණයා කුඩා දරුවකු මෙන් නිදා සිටින හැටි දකිනවිට ඇගේ මුවේ මැවෙන්නේ මන්ද ස්මිතයකි.

මහුට ගෙන එන ලද කෑම බන්දේසිය මහුගේ ඇඳ ඇසල තල්ල කරන කුඩා මේසය මත විය. ලෙඩකුට දෙන කෑම බන්දේසියක් වගේ නොව හෝටලයක කෑම බන්දේසියක් වැනි යයි ඇයට සිතෙයි. එයට අත තබාගන්න හැකි බව ඇයට පෙනෙයි.

ඇගේ

ස්වේණා වික වෙලාවක් බලා සිටියාය. ඇකලංක වෙනුවෙන් ගෙනවිත් තිබූ ආහාර වල සුවද කාමරය පුරා පැතිරී ඇත. එය රෝගවේ සාමන්තයෙන් දෙනු ලබන කෑම වේලකට වඩා සරු එකක් බව ස්වේණාට පෙනෙයි. ලෙඩකුට දෙන කෑම වේලකට වඩා එය ළං වුයේ හෝටලයක දිවා ආහාරයකට ය.

ඇකලංක ඇස් ඇර බැලුවේ ස්වේණා මහු දෙස බලා සිටියදීම ය. දෙදෙනාගේ ඇස් මොහොතකට එකට එක් විය. ස්වේණා ඇපහසුවෙන් ඉවත බලාගන්නා ය.

"කවන්න කන්න පණ නැති ලෙඩිඩුන්ට.. මේ වගේ බොරු ලෙඩ තියෙන අයට කවන්න නෑ.."

ස්වේණා එනවා මට දැනුණොවත් නැහැ.. මහු කීවේ ය.

"ඇයි කන්නෙතෙ..?" මහු කී දේ නැසුණා සේ ස්වේණා ඇසුවා ය.

"අමතක වුණා..." මහු සිතාසෙන්නට තැත් කරමින් කීවේ ය. "...මට හිතද ගියානෙ.."

"බඩගිණි නැද්ද..?"

"උන් නං බඩගිණියි..."
"එනෙහි කන්න.. අපරාද කෑම එක හිතල වෙනවා"

"නර්ස් හෝනලා සාමන්තයෙන් ලෙඩිඩුන්ට කවනවා නේද..? මං දැකලා තියෙනවා එනෙම.."

"කවන්න කන්න පණ නැති ලෙඩිඩුන්ට.. මේ වගේ බොරු ලෙඩ තියෙන අයට කවන්න නෑ.."

"කවද මයාට කීවේ මට බොරු ලෙඩයි කියලා... මයාට තේරෙන්නෙ නෑ.. මට ඇත්තටම ආමාරයි.. ඒ මදිවට හොඳටම බඩගිණියි.. කවුරු හරි කැවිවෙ නැත්නම් බඩගිණිනෙ මැරෙන්න තමයි වෙන්නෙ.."

ස්වේණා ඇඳ ඇසලට ආවේ තරහිනි. ඇත්තම තරහිනිමත් නොවේ. මවාගත් බොරු තරහිනිනි. කෑම බදුන් තබා තිබූ චොලිය ඇඳ ඇසලට ඇඳගත් ඇ වයා තිබූ බදුන් එකින් එක ඇරියා ය. කෑම සුවදින් කාමරයම පිරෙයි. ඇ ඉතා සිරුවෙන් බත් හැන්දක් ගෙන මහුගේ මුවේ නැබුලා ය. මහු කට ඇරින්නේ හැනිව බලා සිටියේ ය.

"කට අරින්න" ඇ කීවා ය.

"නර්ස් හෝනලා කෑම කවන්නෙ අතින් නෙවෙයිද?" මහු ඇසුවේ ය.

ස්වේණා මහු දෙස රවා බැලුවා ය.

"විකාර කරන්නෙපා සර්..." ඇගේ කටහෙඩිනි දැඩි බව මහු මෙල්ල කළේ ය. මහු කට ඇරියේය. ඇය ඉක්මනින් බත් හැඳී කීපයක් කැවීවා ය.

"මව්වර ඉක්මනින් කවන්න එපා ළමයෝ.. ගිලින්නත් වෙලාවක් දෙන්න.. මනොම කැවිවොත් ලෙඩා මැරෙන්නෙ පිට උගුරේ ගිලිල්ල" මහු ඇගේ අත සිය අතින් මැත් කරමින් කීවේ ය.

"ආයි අප්පා.. තියමයිනෙ.. අපි මෙයාව හැම තැනම නොයනවා.. මෙයා මෙහෙට වෙලා ලස්සන කෙල්ලන්ට කියලා බත් කවා ගන්නවා.. අනවසරයෙන්ම කාමරයේ දොර ඇරගෙන ඇඳලට ආ තරුණිය කීවා ය.

ස්වේණා කවන්නට ගත් කෑම හැන්ද නොකවා ගල්ලසුණාක් සේ බලා සිටියා ය.

ඇකලංක දොර දෙස බැලුවේ කෝපයෙනි. සිය දකුණතින් ස්වේණාගේ අත ඇත් කළ මහු දෙකකුල් බිමට දමා ඇඳ මත වාඩිවුයේ ය.

"මයා මොකටද මෙහෙ ආවේ වාපා..?" මහු ඇසුවේ ය.

වාපා ඇකලංකා ඇසූ ප්‍රශ්නය නැසුණා සේ පැමිණ ස්වේණා අතින් හැන්ද ගත්තේය.

"ඉන්න.. මම මයාට කවන්නං" ඇ කීවා ය.

"පිස්සු නටන්න එපා.. මහු කීවේ ය. ඇයි මෙහෙට ආවේ..? උන්ව වගේද කතන්දරේ.. ඇයි මෙහාට ආවේ?"

"මොකද නොදන්නෙ.. උන් මුල රටම දන්නවා.. අර තියෙන්නෙ පත්තරේ මුල පිටුවෙම.. කවුරුත් නොදන්නෙ මයා කොහෙද හැරලා ඉන්නෙ කියන එක විතරයි" වාපා කීවා ය.

ඇකලංක එක වරම හැරී ස්වේණා දෙස බැලුවේ ය.

"මයන් දන්නවද?" මහුගේ ඇස් ඇසුවේ ඒ ප්‍රශ්නය බව ස්වේණා තේරුම් ගන්නා ය. මහු පිළිතුරක් බලපොරොත්තුවෙන් බලා සිටියේ ය. ඇ හිස සලා තමා දන්නා බව ඇගෙවිවාය.

"මේ මිනිස්සු හැම කුණු ගොඩක්ම මගේ ඇතට දානවා.. මහු පහත් හඬකින් කීවේ ය. "... මය කියන තරම් දෙයක් එතන වුණේ නැහැ.. හැම තියෙමේ වරද මගේ ඇතටම දාන්න තමයි මේ මිනිසා කාර්යේ බලා ඉන්නෙ"

"එනෙම වෙලා තියෙන්නෙ ඉතින් මයාගෙ කරැක්කට එක ඉතාම විශිෂ්ට එකක් තියානෙ" වාපා කීවේ අවදානාවෙන් සිතා සෙමින් ය.

"මහුස්සයෙක් අතින් වතාවක් දෙකක් වරදක් වුණාම හැමදාම ඒ මිනිහ වැරදි කරනවා කියලා හිතන එක වැරදියි වාපා"

"මම නම් එනෙම හිතන්නෙ නැහැ රත්තරනේ.. උන් මීවා පොඩ්ඩකට අමතක කරලා මේ බත් හැන්ද කරන්න.. හැන්දෙන් කන්න කැමති නැත්නං මං අතින් කවන්නං"

"මම අරින්න" ඇ කීවා ය.

"නර්ස් හෝනලා කෑම කවන්නෙ අතින් නෙවෙයිද?" මහු ඇසුවේ ය.

ස්වේණා මහු දෙස රවා බැලුවා ය.

ස්වේණා ඇඳ ඇසලට ආවේ තරහිනි. ඇත්තම තරහිනිමත් නොවේ. මවාගත් බොරු තරහිනිනි. කෑම බදුන් තබා තිබූ චොලිය ඇඳ ඇසලට ඇඳගත් ඇ වයා තිබූ බදුන් එකින් එක ඇරියා ය. කෑම සුවදින් කාමරයම පිරෙයි. ඇ ඉතා සිරුවෙන් බත් හැන්දක් ගෙන මහුගේ මුවේ නැබුලා ය. මහු කට ඇරින්නේ හැනිව බලා සිටියේ ය.

සිසේ කණහාවටත් ඇති වෙයි. පපුව මත යමක් තිබීම වගේ හැඟීමක් ඇයට දැනුණි.

"කාල නෑ.. කෑම එක එනෙමමයි... අනේ.."
ස්වේණා ගේ සිත කීවේය.

"සතෙක් සිපාවෙක්වත් බඩගිණිනෙ නියන්න හොඳ නෑ පුතේ" තාත්තා මන්තරයක් වගේ කියන්නේ එනෙම ය. ගේ වටේ නියා ඇති ලෙලි තරිටු වලට තාත්තා හැමදාම උදේට බත් දමයි. ඒ සත්තු සිපාවන්ට කන්නටය.

කළයුත්තේ කුමක්දැයි සිතා ගත නොහැකිව ස්වේණා වික වෙලාවක් බලා සිටියාය.

ඇකලංක ඇස් ඇර බැලුවේ ස්වේණා මහු දෙස බලා සිටියදීම ය.

"කාල නෑ.. කෑම එක එනෙමමයි... අනේ.."
ස්වේණා ගේ සිත කීවේය.

"සතෙක් සිපාවෙක්වත් බඩගිණිනෙ නියන්න හොඳ නෑ පුතේ" තාත්තා මන්තරයක් වගේ කියන්නේ එනෙම ය. ගේ වටේ නියා ඇති ලෙලි තරිටු වලට තාත්තා හැමදාම උදේට බත් දමයි. ඒ සත්තු සිපාවන්ට කන්නටය.

කළයුත්තේ කුමක්දැයි සිතා ගත නොහැකිව ස්වේණා වික වෙලාවක් බලා සිටියාය.

ඇකලංක ඇස් ඇර බැලුවේ ස්වේණා මහු දෙස බලා සිටියදීම ය.